

The Holy See

PAPA FRANJO

KATEHEZA SVETOG OCA

PRIPREMLJENA ZA OPU AUDIJENCIJU 5. OŽUJKA 2025.

Srijeda, 5. ožujka 2025.

[[Multimedia](#)]

Ciklus Katehezâ: Jubilej 2025. Isus Krist naša nada. I. Isusovo djetinjstvo. 8. „Sinko, zašto si nam to učinio“ (Ik 2, 9). Pronalazak isusa u hramu

Draga braćo i sestre, dobro jutro!

U ovoj posljednjoj katehezi posvećenoj Isusovu djetinjstvu, za polazište uzimamo zgodu u kojoj je Isus, kao dvanaestogodišnjak, ostao u Hramu, a da to nije rekao svojim roditeljima, koji su ga tjeskobno tražili i nakon tri dana našli. To nam izvješće stavlja pred oči vrlo zanimljiv razgovor između Marije i Isusa, koji nam pomaže razmišljati o *putu Isusove majke*, putu koji zasigurno nije lak. Marija je, naime, prošla duhovno putovanje na kojem je napredovala u razumijevanju otajstva svoga Sina.

Prisjetimo se raznih etapa tog puta. Na početku trudnoće Marija posjećuje Elizabetu i ostaje s njom tri mjeseca, sve do rođenja malog Ivana. Zatim, kad je već bila u devetom mjesecu trudnoće, zbog popisa stanovništva, odlazi s Josipom u Betlehem, gdje donosi na svijet Isusa. Nakon četrdeset dana odlaze u Jeruzalem radi prikazanja djeteta; i tako se svake godine vraćaju na hodočašće u Hram. No, dok je Isus još bio mali, na duže se vrijeme sklanjaju u Egipat kako bi ga zaštitili od Heroda i tek nakon kraljeve smrti ponovno se nastanjuju u Nazaretu. Kad Isus, već kao odrastao čovjek, započinje svoju službu, Marija je prisutna i protagonistica na svadbi u Kani; zatim ga slijedi „izdaljega“, sve do posljednjeg putovanja u Jeruzalem, sve do muke i smrti. Nakon uskrsnuća, Marija ostaje u Jeruzalemu kao Majka učenikâ, podupirući njihovu vjeru u iščekivanju

izlijevanja Duha Svetoga.

Na cijelom tom putu Djevica je *hodočasnica nade*, u snažnom smislu da postaje „kći svoga Sina“, njegova prva učenica. Marija je donijela na svijet Isusa, Nadu ljudskog roda: hranila ga je, podizala, slijedila, dopuštajući da nju prvu oblikuje Božja riječ. U njoj je – kao što piše Benedikt XVI. – Marija „doista u svom domu, s lakoćom iz njega izlazi i u njega se ponovno vraća. Ona govori i razmišlja s Božjom riječi [...]. Ovdje vidimo i kako su njezine misli u skladu s Božjim mislima, kako je njezina volja jedno s Božjom voljom. Potpuno prožeta Božjom riječi, ona može postati majka utjelovljene Riječi“ (enc. *Deus caritas est*, 41). To jedinstveno zajedništvo s Božjom riječi, međutim, ne šteti je napora zahtjevnog „naukovanja“.

Iskustvo koje je doživjela kad se dvanaestogodišnji Isus izgubio tijekom godišnjeg hodočašća u Jeruzalemu, plaši Mariju do te mjere da ona, govoreći također u Josipovo ime, kori sina: „Sinko, zašto si nam to učinio? Gle, otac tvoj i ja žalosni smo te tražili“ (Lk 2, 48). Marija i Josip iskusili su bol roditelja koji su izgubili dijete: oboje su vjerovali da je Isus u karavani s rodbinom, ali kad ga nisu vidjeli cijeli dan, krenuli su tražiti ga i u tom traženju će se morati vratiti natrag u Jeruzalem. Vrativši se u Hram, otkrivaju da je Onaj koji je u njihovim očima, još donedavno, bio dijete koje treba zaštititi, odjednom odrastao, sada sposoban sudjelovati u raspravama o Svetom pismu sa učiteljima Zakona s kojima razgovara, sluša ih i pita.

Na majčin prijekor, Isus odgovara jednostavnošću koja razoružava: „Zašto ste me tražili? Niste li znali da mi je biti u onome što je Oca mogega?“ (Lk 2, 49). Marija i Josip toga ne shvaćaju: otajstvo Boga koji je postao djetetom nadilazi njihovu sposobnost shvaćanja. Roditelji žele zaštititi to predragocjeno dijete pod krilima svoje ljubavi. Isus pak želi živjeti svoj poziv kao Sin Očev koji je u njegovoj službi i živi uronjen u njegovu riječ.

Lukina *Izvjешća o djetinjstvu* završavaju, tako, posljednjim Marijinim riječima, koje podsjećaju na Josipovo očinstvo u odnosu na Isusa, i prvim Isusovim riječima, koje prepoznaju kako to očinstvo potječe od očinstva njegova nebeskog Oca, kojem on priznaje neosporno prvenstvo.

Draga braćo i sestre, poput Marije i Josipa, puni nade, idimo i mi stopama Gospodina koji se ne daje uvući u naše sheme i daje nam se naći ne toliko na nekome mjestu, koliko u odgovoru ljubavi na nježno Božje očinstvo, odgovoru ljubavi koja je sinovski život.